

liden, at der virkelig derved ikke stiftes Staten nogen mærkelig større Sikkerhed, og ei heller derved paa en virksom Maade, hvis det skulde være fornødent, kunde sørges for, at Selveierbonden og hans Familie kunde blive ved Stedet. Skulde altsaa en Amortisation udrette Noget i de angivne Henseender, maatte den være meget betydeligere; men da troer jeg ogsaa, at de Betænkkeligheder, som gjøre sig gjældende mod at paabyde samme, maatte tillægges en ganske overveienende Vægt. Denne tvungne Amortisation, som her er optaget, af en halv Procent, har altsaa, saavidt jeg skjønner, mange Betænkkeligheder mod sig, uden at føre til nogen mærkelig Fordeel, og dette var den første Bemærkning, jeg vilde gjøre gjældende mod den, saaledes som den her er foreslaaet. Den anden er, at, saavidt jeg skjønner, er der i denne Paragraph, saaledes som den blev antaget sidst, ikke noget rimeligt Sammenhæng mellem Bestemmelsen om Amortisationen og den følgende Bestemmelse om, hvorlænge Capitalen skal kunne staae uopstigelig, og jeg skal søge at gjøre dette klart. Den gaaer nemlig ud paa, at der aarlig skal betales en halv pCt. af Kjøbesummen som Amortisation af denne, indtil den er nedbragt til Halvdelen. — Spørger man nu om, hvor længe det vil være, inden man kommer til den Termin, som her er Tale om, eller naar det Maal, som er fastsat for Amortisationen, vil kunne være naaet, saa vil der, saaledes som Paragraphen her sidst blev vedtagen, netop behøves 100 Aar for at komme ned til Halvdelen. — Optages derimod det Vædringsforslag, som er stillet idag, og man vil forstaae det saaledes, at der ikke blot lægges Rente til, men ogsaa Rentens Rente, saa bliver Fristen vel ikke saa lang, men det vil dog være 41 Aar, inden man kommer til det Maal, som er stillet. Dette var altsaa Betydningen af den ene Ter-

min, som omtales i den første Deel af Paragraphen, at Selveieren skal forpligte sig til at afbetale $\frac{1}{2}$ indtil Kjøbesummen er bleven nedbragt til Halvdelen. — I den anden Deel af Paragraphen, hvor Uopstigeligheden er omtalt, er dennes Begrænsning bestemt ved den Tid, da den første Kjøber eller hans Enke vedbliver at besidde Eiendommen. Naar man spørger, hvorlænge dette kan antages at ville være, saa er det en temmelig ubestemt Termin, som man kun calculatoriff efter Gjennemsnit kan bestemme. Man anseer i Almindelighed Gjennemsnitstiden for et Fæstes Varighed for 30 Aar; men her kan man ingenlunde antage en saadan Gjennemsnitstermin af 30 Aar. Det maa nemlig bemærkes, at Tiltrædelsen af Fæstet for de nuværende Fæstere, som vilde blive Selveiere, for de Flestes Vedkommende ligger mere eller mindre langt tilbage, saa at det for mange af dem endog kan ventes at vilde være ophørt i de nærmest følgende Aar efter at Selveiendom er indført. Med Hensyn til Fæstegaardene paa Domaines-Godsene er det ogsaa bekjendt, at ingen er bortfæstet i de sidste 5 Aar efter Rescript 1846; de yngste af disse Bortfæstninger vilde altsaa ligge i det Mindste 5 Aar tilbage, og de andre endnu længere tilbage. Der staaer altsaa i den første Deel af Paragraphen, at man skal amortisere indtil Kjøbesummen er nedbragt til Halvdelen, det vil sige: 41 Aar, og i den anden Deel af Paragraphen, at længe forinden dette Tidspunkt vil komme, skal Staten i de allerfleste Tilfælde være berettiget til at opstige det Hele, og bestemme, at det Hele skal betales, eller at der ialtfald skal erlægges en meget større Afbetaling end $\frac{1}{2}$ pCt. aarlig, og dette tillader jeg mig at antage, ikke hænger godt sammen. Vil man bestemme en Amortisation, og i Forbindelse dermed en Uopstigelighed, saa troer jeg, at man maa gaae frem paa en anden Maade.